
Povolené ztráty

Nora Roberts

Reed Quartermaine nesnášel pracovní víkendy. Nebyl příliš nadšený ani z práce v obchodáku, ale na podzim se chtěl vrátit na vysokou. Jenomže vysoká s sebou nesla ten drobný zádrhel, kterému se říká školné. Přidejte k tomu knihy, ubytování, jídlo a zjistíte, že pracovní víkendy v obchodáku jsou nezbytné.

Většinu nákladů nesli Reedovi rodiče, ale všechno pokrýt nemohli. Ne, když na vejsku měla napřesrok nastoupit i sestra, a když bratr už tři roky studoval na American University v D.C.

Reed nehodlal po zbytek života pinglovat, a proto se chtěl vrátit na vysokou. A možná, že než si zase oblékne čapku a talár, dokáže zjistit, co vlastně sakra chce v životě dělat.

V létě tedy pingloval a snažil se brát to z té lepší stránky. Umístění restaurace v obchodáku fungovalo dobře, na dýška si nemohl stěžovat. Možná že pinglování v Mangie pět večerů v týdnu s dvojitou směnou o sobotách omezilo na minimum jeho společenský život, ale jedl si náramně.

Mísy těstovin, bohaté pizzy, pořádné kusy Mangiina proslulého tiramisu sice jeho vytáhlé a kostnaté postavě na objemu moc nepřidaly, ale ne že by se nesnažil.

Otec kdysi doufal, že prostřední syn půjde v jeho stopách fotbalové hvězdy, stejně jako to úspěšně udělal nejstarší syn, ale Reedův naprostý nedostatek dovedností na hřišti a hubená postava tyhle naděje uhasily. Měl sice už v šestnácti metr dlouhé nohy a za mičudou ochotně běhal celý zatracený den, což z něj udělalo menší hvězdičku v univerzitním týmu, jenže nic víc.

Teď naservíroval čtveřici u stolu předkrmy – insalata místa pro matku, gnocchi pro otce, mozarellové tyčinky pro chlapce a smažené ravioli pro děvče. S dívkou nevinně zaffirtoval, a ona mu věnovala několik dlouhých,

plachých úsměvů. Nevinně, protože mu došlo, že je jí nejspíš čtrnáct, a tudíž je mimo ligu vysokoškoláka, co míří do druhého ročníku.

Reed věděl, jak nevinně flirtovat s dívkami, staršími ženami a v podstatě i se všemi mezi tím. Dýška byla důležitá, a tak si za čtyři léta pinglování vy-
pěstoval určitý okouzlující přístup k zákaznicím.

Přelétl svůj úsek – rodinky, pár starších párů, tu a tam třicátníci na schůzce spojené s večeří. Nejspíš jdou na večeří a do kina, což mu připomnělo, že chtěl zjistit, jestli by Chaz – pomocný manažer v GameStopu – nechtěl po skončení směny zajít na noční promítání Ostrova.

Zpracovával kreditky – pokec u stolu tři mu získal pěkných dvacet procent – sklízel ze stolů, kmital tam a zase zpátky mezi šílenou kuchyní, až konečně přišel čas na pauzu.

„Dory, beru si deset minut.“

Vrchní číšnice si rychle změřila jeho úsek a přikývla.

Prošel dvoukřídlymi skleněnými dveřmi do hemžení pátečního večera. Nejdřív uvažoval, že by Chazovi poslal esemesku a pauzu strávil v kuchyni, ale chtělo se mu ven. Navíc věděl, že ve stánku Radost ze slunce pracuje každý páteční večer děvče jménem Angie – takže by mohl čtyři nebo pět minutek věnovat ne-až-tak-nevinnému flirtování.

Angie měla přítele, se kterým se neustále rozcházela a zase dávala dohromady, ale podle toho, co slyšel, byli právě ve fázi rozchodu. Proč tedy nezkusit štěstí? Je fajn domluvit si rande s někým, kdo má stejně šílený rozvrh jako on sám.

Dlouhé nohy ho rychle nesly mezi nakupujícími, skrze partičky náctiletých děvčat a chlapců stejného věku, kteří je okukovali, kolem maminek tlačících kočárky nebo shánějících batolata, skrze nepřetržitě znějící, mozek uspávající hudbu, co už ani nevnímal.

Když u stánku uviděl Angie, oči – hluboko posazené, světle zelené proti pleti s olivovým nádechem – se mu rozzářily. Zpomalil, strčil si ruce do kapes kalhot a nenuceně se k ní přišoural. Měl hustou černou hřívu, zděděnou po italské matce. (Máma neotravovala, aby se ostříhal, a otec už to taky vzdal.)

Reed pohodil vlasy. „Čau. Jak se daří?“

Angie se usmála a obrátila kouzelné hnědé oči v sloup. „Páteční blázeň. Všichni kromě mě asi míří na pláž.“

„A kromě mě.“ Reed se opřel o pult s vystavenými slunečními brýlemi a doufal, že v uniformě sestávající z bílé košile a černé vesty a kalhot vy-

padá dobře. „Napadlo mě, že bych šel do bijáku na Ostrov, teda na poslední představení ve tři čtvrtě na jedenáct. To je přece skoro jako výlet na pláž, nemyslíš? Nechceš se přidat?“

„No... já nevím.“ Bezmyšlenkovitě si uhladila sluncem zesvětlené blond vlasy. Dobře se doplňovaly se zlatavým opálením, i když podle Reeda se Angie opálila nejspíš díky samoopalovacímu krému z další vitríny. „Celkem bych to vidět chtěla.“

Naděje zaplála a Chaz vypadl ze hry.

„Chceš si užít trochu zábavy, že jo?“

„Jo, jenže... Vlastně jsem domluvená s Misty, že se po zavíračce sejdem.“

Chaz znovu naskočil. „Super! Zrovna se jdu zeptat Chaze, jestli by neměl zájem. Můžeme jít všichni.“

„Třeba.“ Angie se znovu zářivě usmála. „Jo, třeba jo. Brnknu Misty.“

„Skvělý. Tak já jdu za Chazem.“ Ustoupil, aby uvolnil místo ženě, která trpělivě čekala, zatímco si její asi tak čtrnáctiletá dcera zkoušela přibližně půl milionu slunečních brýlí. „Pošli mi zprávu, jo?“

„Mami, smím si vzít dvoje?“ prosebně protáhla dívka a prohlížela se v brýlích s kovově modrými skly. „měla bych potom jednu náhradní.“

„Jedny, Natalie. Tyhle jsou náhradní, děvenko.“

„Napišu ti,“ zamumlala Angie a přepnula do pracovního tónu. „Dobrá výběr. Ohromně vám sluší.“

„Vážně?“

„Rozhodně,“ zaslechl ještě Reed na odchodu. Zrychlil – potřeboval to stihnout.

V GameStopu to hučelo obvyklými davy šprtů a počítačových maniaků a také – u těch mladších šprtů a počítačových maniaků – rodičů se skelným pohledem, kteří se potomky snažili přimět k pokračování v pohybu.

Na monitorech běžely ukázky her: vhodné pro děti na nástěnných obrazovkách, zatímco ty méně vhodné – pro uživatele s občankou prokazující věk nad osmnáct let nebo pod dohledem rodičů – na samostatných laptotech.

Chaz – král všech šprtů – právě vysvětloval jakousi hru zmateně vypadající ženě.

„Jestli je na vojenské hry, strategii a zajímavý příběh, bude se mu líbit.“ Chaz si posunul brýle se skly tlustými jako dna lahví od koly výš na nos. „Vyšla teprve před pár týdny.“

„Připadá mi tak... násilnická. Je to pro něj vhodné?“

„Říkala jste šestnácté narozeniny.“ Chaze pozdravil Reeda rychlým kývnutím. „A líbí se mu série Splinter Cell. Pokud nemá problém s nima, nebude ho mít ani tady.“

Žena povzddechla. „No jo, kluci si asi vždycky rádi hrajou na válku. Tak děkuju, vezmu si ji.“

„Namarkují vám ji na pokladně. Děkujeme za nákup v GameStopu. Nemám čas kecat, kámo,“ obrátil se Chaz k Reedovi, když zákaznice odešla. „Moc práce.“

„Třicet sekund. Noční promítání, Ostrov.“

„Nemůžu se dočkat. Klony, kámo.“

„Super. Mám políčeno na Angie, ale chce s sebou vzít Misty.“

„No, vlastně já...“

„Nenech mě ve štychu, kámo. Blíž jsem se k randění s ní ještě nedostal.“

„Jasně, ale Misty mě tak trochu děsí. A... Budu za ni muset platit?“

„Není to rande. Já se snažím z toho rande udělat. Pro mě, ne pro tebe. Ty jsi můj parták, Misty je Angiin.“

„No tak asi dobrá. Nepočítal jsem s...“

„Skvělý,“ řekl Reed dřív, než si to Chaz mohl rozmyslet. „Musím koupit lístky. Sejdeme se tam.“

Pospíšel si ven. Vyšlo to! Skupinové nerande snad umete cestičku pro to, aby si s Angie vyšli na schůzku jen sami dva, což otevře dveře k možnosti tuliní.

Troška tuliní by se hodila. Jenže teď měl tři minuty na to, aby se vrátil do Mangie, jinak mu Dory rozseká zadek.

Dal se do klusu, když zaslechl cosi, co znělo jako petardy nebo série ran z výfuku. Připomínalo to střílečky z GameStopu.

Reed, spíš zmatený než znepokojený, se ohlédl.

Pak začal křik. A hřmění.

Ne zezadu, uvědomil si Reed, ale seshora. Hřmění desítek běžících lidí. Uskočil z cesty ženě, která se k němu hnala a tlačila přitom kočárek s kvílejícím děckem.

A na její tváři byla... krev?

„Co se...“

Žena pokračovala v běhu, ústa doširoka otevřená v němém výkřiku.

Za ní se valila lavina. Lidé prchali, dupali po rozházených nákupních taškách, zakopávali o ně, někteří padali jeden přes druhého.

Jakýsi muž uklouzl, z nosu mu obloukem odlétly brýle a vzápětí je okamžitě rozdrtila čísi noha. Reed ho popadl za paži.

„Co se děje?“

„Má zbraň. Střílí – on střílí...“

Muž se vyškrábal zpátky na nohy a s kulháním běžel dál. Pár náctiletých dívek se vzlykotem a křikem zaběhlo do obchodu po Reedově levici.

A Reed si uvědomil, že ten hluk – výstřely – se neozývá jen před ním, ale i za ním. Vzpomněl si na Chaze (třicet sekund sprintem za zády) a na svou restaurační rodinu (dvakrát tak daleko vepředu).

Rozběhl se k Chazovi.

„Schovej se, kámo,“ zamumlal. „Někde se schovej.“

A pádil k restauraci.

Praskavé, štekavé zvuky stále pokračovaly a zdálo se, že teď už přicházejí ze všech stran. Praskání a tříštění skla, sténající žena se zkrvavenou nohou krčící se pod lavičkou. Reed slyšel další výkřiky – a, co bylo horší, způsob, kterým byly náhle utnuty jako přervaná páska.

A pak uviděl chlapečka v červených kraťasech a tričku s Elmem: klučik se potácel jako opilý kolem obchodu Abercombie & Fitch.

Výloha explodovala. Lidé prchali nebo se snažili krýt, kluk volající mámu upadl.

Na druhé straně obchodáku spatřil Reed střelce – chlapce? – jak se směje, a přitom střílí a střílí a střílí. Na zemi se svíjelo tělo jakéhosi muže, do něhož seзарývaly kulky.